

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 570/2019
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Марко Петровић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., кога заступа Владан Каличанин, адвокат из ... и ВВ из ..., коју заступа Драгомир Насић, адвокат из ..., због дуга, одлучујући о ревизији туженог ББ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5735/17 од 25.05.2018. године исправљеној решењем Гж 5735/2017 од 27.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж 5735/2017 од 25.05.2018. године, исправљена решењем Гж 5735/2017 од 27.11.2018. године у другом ставу изреке и пресуда Вишег суда у Београду П 783/2013 од 22.02.2017. године у првом ставу изреке и предмет се у укинutom делу враћа Вишем суду у Београду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 783/2013 од 22.02.2017. године првим ставом изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени ББ да тужиоцу на име дуга исплати износ од 134.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом по стопи Европске централне банке почев од 18.07.2011. године до 24.12.2012. године и законском затезном каматом од 25.12.2012. године до исплате. Другим ставом изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у односу на тужену ВВ. Трећим ставом изреке обавезан је тужени ББ да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 871.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Четвртим ставом изреке обавезан је тужилац да туженој ВВ накнади трошкове парничног поступка у износу од 337.875,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5735/17 од 25.05.2018. године, исправљеној решењем Гж 5735/2017 од 27.11.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе странака и потврђена пресуда Вишег суда у Београду у делу првог става изреке којим је одлучено о главном дугу, другом и четвртом ставу изреке, а укинута у

преосталом делу става првог изреке у односу на камату и у ставу трећем изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени ББ је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из чл. 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14 ... 87/18) и закључио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, тужилац као закуподавац и ревидент као купац закључили су усмени уговор о закупу пословног простора у ... улици број .. у ... дана 01.07.2003. године. До фебруара месеца 2004. године тужени је уредно измиривао обавезу плаћања закупнине пословног простора у износу од 1.500 евра, у готовом, на руке тужиоцу. У фебруару месецу 2004. године тужени је тужиоцу исплатио само 500 евра на име закупнине, а након тога све до 31.05.2006. године, када је изашао из пословног простора, није измиривао своје обавезе преузете уговором о закупу пословног простора, није плаћао закупнину, као ни трошкове комуналних услуга, које није плаћао од почетка закупа. Дана 18.07.2011. године тужилац и тужени ББ закључили су споразум којим је тужени признао да тужиоцу дугује износ од 135.000 евра на име неплаћене закупнине и трошкова комуналних услуга за пословни простор који је био предмет уговора о закупу, након чега је тужени дана 21.10.2011. године тужиоцу исплатио износ од 1.000 евра, што је потврђено признаницом од 21.10.2011. године, тако да укупан дуг туженог према тужиоцу износи 134.000 евра. Тужилац и тужени су више пута сачињавали споразум о признању дуга, дана 07.09.2004. године, 09.08.2005. године, 10.01.2006. године, 10.04.2006. године, 04.10.2007. године, 21.06.2008. године, 15.09.2010. године и 15.11.2010. године. До дана подношења тужбе у овој парници тужени дуговани износ није исплатио тужиоцу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су применом правила о терету доказивања садржаног у члану 230. и 231. ЗПП закључили да је тужилац доказао основ и висину дуга, а да тужени није доказао да је дуг престао испуњењем, па су усвојили тужбени захтев тужиоца у погледу главног дуга у целини.

Закључак нижестепених судова не може се прихватити као правилан.

Основани су ревизијски наводи да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 230. и 231. у вези са чланом 374. став 1. ЗПП, и да је другостепени суд погрешно применио правило о терету доказивања.

Основани су и ревизијски наводи да је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Тужени је у одговору на тужбу тврдио да дуг од 134.000 евра представља зеленашку камату приписану главници, супротно члану 279. став 1. и 400. став 1. Закона о облигационим односима – ЗОО, због чега је правни посао делимично ништав у смислу члана 103. и 105. истог закона.

Основано се ревизијом указује да је на тужиоцу сагласно члану 230. и 231. ЗПП терет доказивања постојања, висине и структуре дуга и да је тужилац био дужан да докаже колико износи потраживање на име закупнине, колико на име комуналних неплаћених услуга а колико на име камате, док је на туженом терет доказивања да је и у ком износу те обавезе испунио.

Како применом правила о терету доказивања битне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева за сада нису правилно утврђене, Врховни касациони суд је због битне повреде поступка на коју је указано и погрешне примене материјалног права, применом чл. 415. став 1. и чл. 416. став 2. ЗПП укинуо другостепену и првостепену пресуду и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић